

Zpravodaj

95. JIRÁSKŮV HRONOV

#PROSTEHRONOV

Dominik Migač: Hledám nějaké nové formy

Dominik Migač má za sebou řadu pozoruhodných projektů jak v loutkovém, tak předmětovém divadle. Jeho inscenace udivují technologickými kouzly, nad nimiž žasnou děti i dospělí. Na letošním JH vede seminář s provokativní zkratkou P.R.D.E.L., což ovšem znamená Příležitost k realizaci díla v elektronické laboratoři.

Váš workshop je sice krátké, ale podle bodového programu značně intenzivní nahlédnutí do nejruznějších technologií, které lze využít v loutkovém a předmětovém divadle. Máte za sebou workshopy tohoto typu?

Mám. Když bylo v Praze poslední Pražské Quadriennale, byl jsem se tam podívat a zjistil jsem, že technologie je v naprosto příšerném stavu. Byly to třeba zajímavé nápady, ale tak strašně nekvalitně zpracované. Přišlo mi tristi, že si někdo dá práci s konceptem, a to fyzické provedení je ohyzdné. Tak jsem si řekl: Dost! Mám rád, když je věc udělána precizně

řemeslně. Tak jsem tenkrát na DAMU udělal workshop pro lidi, co je to zajímavé. Myslel jsem, že přijdou jen scénografové, ale přišli všichni. Takže evidentně o to zájem je. Snažil jsem se je naučit, jak takové věci udělat čistě po té technologické stránce, takže podobné základy se učíme na tomhle workshopu. A druhá část plánu je, aby se lidi zbavili strachu, že je to něco, čemu nemají šanci v životě porozumět. Ukázat, že je to jednoduché, že to není žádná magie. Že se dá jít po krůčcích a naučit se celou knihu najednou.

Naučila jsem se nové slovo, které máte v koncepci workshopu – Arduino. Můžete pro laika vysvětlit, o co se jedná?

Microcontroller, miniaturní ovladač všeho možného, a je jedno, co si na to člověk přidělá. Je to zkrátka jednotka, která rozhoduje, jak se zachová něco na základě něčeho, což je na divadle vhodné, protože se to děje teď a tady. Nejde to udělat jako ve filmu nějakým trikem, musí se to doopravdy stát – a Arduino může být ten reaktivní prvek. Spoluherc.

Aha, takže je to tedy nějaký program, který lze přepínat... Viděla jsem vaši inscenaci Prefaby, kde se miniaturní domečky rozsvěcují a zhasínají jeden po druhém.

To Arduino je věc, která rozhodovala, co se kdy stane, a já jsem na to reagoval. Není tam zpětná vazba (i když to taky jde), ale v tomto případě mi to jen říká, co dělá, a já na to reaguju.

Jaký typ lidí se přihlásil na váš workshop?

Byl jsem překvapený, myslel jsem, že se přihlásí scénografové a výtvarníci, ale mám tam třeba porodní asistentku, lidi, které zajímá divadlo, ale s elektronikou se nikdy nesetkali. Měl jsem zpočátku ostych, jestli je to bude bavit, ale po dnešku mám pocit, že všichni mají radost z toho, co se jim podařilo vyrobit.

Takže se dá očekávat, že i během té krátké doby se dozví mnohé o využití nejruznějších technologií. A jak se dívám, je to i praktické, jedním z bodů je „jak vybrat a nakoupit součástky“.

Já jsem si vymyslel takový domeček, který se rozsvítí, když do něj přijde loutka, takže poznáme, že je uvnitř. Tenhle princip jsem použil třeba v představení *Zlín*, které jsem dělal s Martou Hermannovou. Tak takový domeček si vytváří a můžou si tam rozhodovat, co se rozsvítí, co zhasne a jakou barvou to svítí. Jestli se něco naučí, nevím, jen chci, aby viděli, že na to dosáhnou, že to není něco, na co by museli studovat školy.

pokračování na str. 2

7

pátek
8. 8. 2025

Podlehl jsem druhdy reklamě a nainstaloval si do mobilního telefonu hru. Dostáváte různé tvary, úzký obdélník jeden krát pět čtverečků, čtyřčtverečkové elko nebo třeba velký čtverec o hraně tři čtverečky. Tyto se snažíte umísťovat do mřížkované plochy osm krát osm čtverečků. Jakmile zaplníte celou řadu či sloupec, zaplněné čtverečky tam explodují a uvolní místo. Pokud si nedokážete tímto způsobem prostor včas zjednat, nové obrazce není kam umístit a hra končí, prohráli jste. Když se vám podaří celou šachovnici vyčistit, dostanete naopak speciální bonus. Body, které k ničemu nejsou. Tedy nechcete-li prostě jen víc bodů než minule a předminule. Občas si člověk musí trochu namáhat hlavu a představovat si různé varianty, ale jinak ta hra není intelektuálně nijak náročná. Vlastně je dost jednoduchá. A docela monotónní. Takže není důvod ji hrát, že ne?

Jenže ona má prostě něco do sebe. To něco vábí a obsahuje nemalý relaxační potenciál. Hledat, co kam zapadne, a pro změnu s velkou šancí najít. Systematizujete, dáváte věcem řád a svého druhu smysl. Podobně zřejmě fungují všechny ty hry, kde máte ve flaštičkách různé barevné vrstvy a přeléváním jednotlivých vrstev mezi flaštičkami chcete získat flaštičky se stejně barevnou tekutinou. Přijde-li vám hraní her v telefonu jako naprostá ztráta času, můžete se stejným zalíbením sekat trávu nebo čistit dno bazénu robůtkem na ovládání. Zkrátka chopit se příležitosti něco ve stavu neuspořádanosti vlastní akcí kousek po kousku uvádět do stavu organizovaného, sjednoceného či přehledného. S jasným, viditelným, okamžitým výsledkem. Pro hry divadelní a hraní na jevišti jako by platil pravý opak. Ne že by neměly tu silnější, tu slabší rytmus či řád, ale motá se kolem toho tolik náznaků, fines, otevřených konců, interpretačních možností. Vše lidské se tak těžko vměstnává do čtverečků. Zcela přesně nasdílet nejednoznačnost, to je něco, co se čtverečkům nikdy nemůže povést. Divadlo to zvládne během pár minut sdíleného prožitku. Přidává tak další několikanásobný dílek do eintopfu v našich hlavách. A taková hlava, to vůbec není mřížka. Je 3D, kulatá a v neustálém provozu. Místo, kde se pořádek může vyskytovat jen jako idea.

Hra se čtverečky je jen takové jednoduchoučké drbátko existenciální naděje. Že se myšlenky v hlavě jednou složí do kompaktního celku pravidelného tvaru, dají ucelený smysl, vybuchnou, zmizí a zanechají uklizený prostor. Takový, jaký tu zřejmě byl před velkým třeskem. Takový, jaký tu byl, než začala (oxymoron alert) opravdová hra.

Jan Duchek

pokračování ze str. 1

Takové věci se ovšem na DAMU neučí, nebo ano?

Byla tam nějaká nástavba, kterou si studenti mohli zvolit, ale nebyl o to zájem. Myslím, že to je právě ten strach z technologií. Taky si myslím, že na DAMU se trochu učí lepit věci levně, a když to stojí a moc na to nedýcháme, tak to stačí... Což já moc rád nemám.

Vraťme se na Hronov... Ještě máte v plánu téma multimédia v počítači...

No, nevím, jestli to stihneme. Pro mě multimédia znamenají zvuk, video na divadle, tyhle technické věci. V mém nejnovějším představení mám loutku a vedle ní tlačítko. Když ho zmáčknu, tak se z repráků automaticky ozve zvuk kroků. To znamená, že můžu určovat, jak rychle se ozve ten zvuk.

To znamená, že herec nebo loutkoherec je více soběstačný?

Je sám sobě zvukařem. A je tam komunikace mezi hercem a strojem – to je multimédium, jak ho chápu já, a tohle bych chtěl ty lidi naučit. Nemám ambice, aby po příchodu domů hned věděli, jak se programuje, ale nabízím ty čtyři první krůčky k tomu, aby se nebáli a pustili se do toho.

Studoval jste v ročníku Braňa Mazúcha, spolužáci většinou hrají v pražském NoDu, věnují se improvizaci a autorskému divadlu. Vy jste více orientovaný na loutkové a předmětové divadlo, viděla jsem pár věcí v kladenském Lampionu (Stín kapradiny, Myši patří do nebe), ale tam jste dlouho nepobyl. Vydal jste se tedy na sólovou dráhu?

Je pravda, že jsem byl vždycky objektivní, loutkový, to vedlo k určitému omezení. Ale musím říct, že vlastně strašně nerad dělám sám, chtěl bych s někým spolupracovat, ale přiznávám, že je to se mnou těžké.

Proč? Jste moc puntičkářský?

Ano, moc puntičkářský. Mám velmi konkrétní představu o výsledku a tomu člověku se do toho hrozně špatně nasedá. Musel bych najít někoho hned na začátku projektu. Ale jsem prostě samotář, dělám si ty projekty strašně náročné, složité, takže se do toho málokomu chce.

Hodně děláte s Jakubem Maksymovem. Dělal jste spolu už na DAMU, zvláštní verzi Macbetha (Thunder, Enter the Three Witches), Teslu v Komedii, Prefaby a něco i v Lampionu.

Ne na všem jsem byl rovnocenný spolupracovník, jsou to spíše Kubovy zásluhy. Nejvíce jsem si sedl s Terkou Černoorskou, ta se ale přestěhovala do Olomouce, Kuba zas do Ostravy a teď hledám, s kým bych mohl dělat dál.

Zmínila bych vedle multimédií a technologií klasický typ loutek, kterými jste se zabývali

v Lampionu. Vaše teze je ovšem minimum herecké účasti a vše se odehrává spíše přes předměty. Proč ten odklon od konkrétních loutek k předmětům?

Možná jsem to někdy řekl, ale rozhodně mi nejde o to zbavit se herce. Spíš hledám nějaké nové formy, pracuju s tím, co jsem dosud na divadle neviděl. Baví mě prozkoumávat nějaké nové principy. Rád experimentuju, prezentuju něco, co ještě třeba nebylo k vidění.

Pro mě je zvláštní, že tak vysoký, velký muž jako vy se zabývá miniaturním divadlem. Jak to přišlo?

To má asi více důvodů. Jedním z nich je asi bytová krize, prostory k pronájmu jsou strašně drahé. Mám nápady na projekty na velkém prostoru, ale v mých podmínkách nejsou realizovatelné. A je to i tím, že to dělám sám. Malé věci se dají v jednom ve dvou lidech zvládnout. Ale tím, že ty projekty nedělám v pravidelných intervalech, nemůžu se spolehnout ani na nějaké financování, což je problém. A pak mě samozřejmě baví principy miniaturního loutkového divadla, které jsou trochu jiné, než u klasických loutek. Když malá loutka pohne rukou, je to zázrak, kdežto když loutka normální velikosti pohne rukou, nikoho to nepřekvapí.

Já jsem spíše mířila k tomu, jestli je tam nějaká inspirace z dětství. Já sama jsem jako dítě vyráběla malinké domečky a figurky a hrála s nimi. Co vy?

Ono to pro mě vlastně začalo představením Hanky Voříškové, jmenovalo se to *Myslí Severská pohádka*. Byly mi tři čtyři roky, když jsem to viděl: malinké okýnko, malinký eskymáci... To je jedna z prvních vzpomínek, co jsem měl. A když jsem potom měl vytvořit nějaké své vlastní divadlo na přijímačky na DAMU, vzpomněl jsem si na tohle a udělal něco podobného.

Práce Hany Voříškové je inspirativní pro mnoho lidí. Je pravda, že často dělá tyhle miniaturní projekty pro jednoho diváka. A teď mě napadá, že vás spojuje i to, že jste oba výtvarníci...

S tím rozdílem, že ona začínala jako výtvarnice a až pak začala hrát, já jsme naopak hrál a pak se stal výtvarníkem. Nemám sice ten obor vystudovaný, ale moje maminka je výtvarnice, takže jsem vyrůstal v tom prostředí.

Dočetla jsem se také, že jste se svými projekty projel celý svět. Kde všude jste byl?

Jéje, jestli si vzpomenu. Moje produkční mi vždycky řekne, že se jede, a já nasednu do dodávky a vydám se na cestu. Ale je to třeba Izrael, Rusko, hodně jezíme do Srbska, Německo nebo Itálie.

Je výhodou, že se vaše scénografie dá celkem snadno složit?

Není to úplně kufřík do vlaku, ale dodávka to je.

Jste tedy na volné noze a přijímáte nové výzvy?

Teď budu od nové sezóny pracovat v Minoru jako osvětlovač na Malé scéně. To bude fajn, budu mít konečně práci, kde nebudu muset pořád něco vymýšlet.

Takže jistota?

Ale bude to zábavná jistota.

Ale určitě máte nějaké nápady na nové tvůrčí projekty.

Je strašně moc nápadů, ale teď mi asi chybí někdo, s kým bych to domyslel. Dramaturg, který je zároveň výtvarník, který tomu obětuje čas. Což se prostě nedá najít. Takže já se jednoho dne budu muset naštvat a jeden z těch projektů dodělat. Přemýšlím nad projektem *Včely ve vesmíru*, pak bych chtěl vyrábět automaty, které bych rozmístil po Praze, kam člověk hodí minci, točí klikou a vygeneruje si nějaký mikropříběh. A taky mě láká udělat pro děti něco o zvířátkách.

Chtělo by to grant...

Já ty peníze řeším až na nějaký pátý koleji. To se vždycky nějak sehnalo, i když to bylo bolestivé. Ale nejvíc bolestivé je dotáhnout koncept, příběh, to je pro mě ta hlavní bitva. Ta výroba potom je už za odměnu.

My se teď v redakci hodně bavíme o využití umělé inteligence v různých oblastech kultury. Technologie skáče dopředu, je to čím dál dokonalejší. Ozývají se varovné hlasy, že ohrožuje i divadlo. Má podle vás v dnešní situaci budoucnost?

Já si naopak myslím, že využití umělé inteligence v divadle je výborné. Ne přímo na jevišti, tam se nenašel způsob, jak to propojit, ale spíše v tom procesu. Hodně to usnadňuje práci. A taky si myslím, že ty moderní technologie jsou tak skvělé, efektní, spektakulární, že je těžké to přesahovat, pořád přichází s něčím novým, aby to ještě víc svítilo a bylo to barevnější. Takže to nabízí výbornou alternativu vrátit se k analogu, k opravdovosti, k materiálu, ke dřevu, které v divadle na rozdíl od filmu tu schopnost má. Myslím, že až ta tuctová estetika, kterou umí umělá inteligence, bude všude, tak naopak bude hlad po něčem originálním, autentickém. Což divadlo nabízí.

Jana Soprová

Seminář P.R.D.E.L.

Moje kamarádka strávila týden na Rock for People a tohle bylo pro ni horší

Rozhovor se souborem BezOhledu z Dramacentra Bezejména

V inscenaci dáváte poměrně málo prostoru Christopherovi, spíš se věnujete událostem spojeným s jeho okolím. Jak ho vnímáte?

Hlas ze souboru: My jsme dlouho řešili, jak Christophera jevištně pojmout. Nechtěli jsme, aby ho někdo hrál už kvůli tomu, že bude nějakým způsobem zdravotně indisponovaný, a nám by přišlo nevhodné něco takového napodobovat na jevišti. Docházeli jsme ke koncepci „prožitku“, s čímž se pak logicky spojilo, že Christopher by měli být samotní diváci až do závěru, kdy on na konci vstupuje, i když jsme ho celou dobu vnímali jen jako přihlížejícího.

Teď budu odkazovat na rozhovor z Mladé scény. K autorovi předlohy, z níž vycházíte, nechováte úplně nekladnější vztah. Jak to máte s tou knížkou?

HZS: V tom rozhovoru to vyznělo mnohem drsněji, než jsme to původně zamýšleli a formulovali.

Jak byste to teda přeformulovali?

HZS: V tuhle chvíli se znalostma o autismu je podle nás ta knížka fakticky nesprávná a poměrně dost stereotypní ve vztahu k diagnóze. Chápu, že autor se tomu trochu vyhýbá tím, že se o tom nikdy doslova nezmíní.

HZS: Já si třeba myslím, že kniha by se vyhnula většině problémů, kdyby byla v er formě a nesnažila by se tolik zacházet do mentálních pochodů hlavního hrdiny, které z toho vyznívají vlastně velmi stereotypně.

A když k předloze chováte takové pocity, co vás přimělo v tom pokračovat?

HZS: Pro mě osobně to byla snaha ukázat lidem, že to není tak jednoduchý, jak se může na první pohled zdát. Chtěli jsme jim ukázat, jak vnímáme, kdybychom byli v kůži Christophera, ale ne tím stereotypním způsobem. Zkusit to víc přiblížit realitě, aby tam nebyly jenom stereotypy.

PODIVNÝ PŘÍPAD SE PSEM

Podivný případ s ambicí

Podivný případ se psem je detektivní román britského autora Marka Haddona. Pro divadlo tento temnokrásný příběh – o devět let později – dramaturguje Simon Stephens, o němž byla řeč už v souvislosti s monodramatem *Vlnolam*. Na českých (profesionálních) jevištích se objevilo kolem desítky inscenací. Dramacentrum Bezejména je zřejmě první, kdo k předloze přistupuje takto svérázně. Dokonce se bojím, že tak moc, až z ní to nejdůležitější mizí.

Christopher nerozumí sociálním interakcím, v každodenním světě se ztrácí, citlivě reaguje na vnější podněty. Ačkoliv to nikde není explicitně řečeno, je zřejmé, že jde o poruchu autistického spektra. Vše začíná nálezem vidlemi probodnutého psa Wellingtona. Smrt sousedčina miláčka se patnáctiletý obdivovatel Sherlocka Holmese a geniální matematik rozhodne vyšetřit a napsat o tom knihu. Během pátrání se však ponořuje i do komplikované rodinné pravdy a jeho svět se obrací ještě víc naruby. Kniha se od své dramaturgické liší ve způsobu vyprávění – jiná forma, perspektiva, důraz. Tady je svět ještě v pořádku.

Soubor BezOhledu si z této young-adult laděné nálože bere pouze torzo, aby na něm mnohohlasně odvyprávěl, co se asi tak děje v hlavě našeho detektiva. Zatímco si Christopher tiše kreslí výjevy ze života, který mu vidle rozťaly vedví, my se stáváme nedílnou součástí performativního chaosu. Procházíme jakousi mentální mapou, jejíž okraje směřují až do neurodivergentních vod, a jsme konfrontováni souborem, který nás vtahuje do nespočetných okamžiků a dělá z nás i samotného Christophera, aby apelativně atakující rámec vytvářel ještě větší tlak. Ve vzduchu voní (ne)vonná tyčinka, evokující kadidlo, hudba a ruchy na (ne)nesitelné maximum. Stroboskop. Záblesky událostí. Teď už asi víme, jak se Christopher cítí. Radikální zkratka se s ničím moc netrápí, protože prim

tady hraje atmosféra, pocit úzkosti a ztížená možnost soustředění (nikoliv ta havlovská).

Půlhodinová sonda do hlavy jednoho neobyčejného chlapce je živelnou ukázkou nebojácnosti jednoho obyčejného souboru. Z dramaturgicko-pedagogického hlediska mne ale až provokovala, zdali už zbytečně nepřekračujeme nějakou hranu. Co kdyby z toho šlo vytěžit víc než jen frajerské wow-efekty a čoud pro nervovou soustavu? Tvar rozhodně dokáže zaujmout, ale dokáže mít současně i stejný dopad jako vidle na nebožehého psa. Nebere totiž ohledy. Na diváky a ani na sebe. Představitel otce (jakkoliv skvělý!) je nucen vykourit nesmysl cigaret, matce plody citrusů spíš nejedou, hlasivky dostávají záhul a tak nějak se jde až moc na dřevě. Útočná ambice, ve snaze dostat formátu, se bohužel stává vyprázdněnou. Nutno podotknout, že při tomto extrémním nasazení nebylo některým hercům, jednotlivě vystupujícím, rozumět. Možná stačilo najít místo, kde svět utichne, přijde kontrast či poetičtější obraz, který stejně silně ukáže, co hrdina prožívá. Kdyby se nakrátko vytvořil onen důraz. Na cokoli z toho. Takhle je to na každém, co dokáže zachytit. Stejně tak jsem nucen přemýšlet, proč větší na podkresu a ruchů, máme-li k dispozici moderní looper, je přednahrána. Herci kolikrát jen postávají, čekají na další randál a přitom by mohli ruchy vytvářet živě. Podobně jako je tomu v případech ptáků a lesa. Nebylo by silnější, skrzeva kolektivní roli všeho a všech, ruchy Christopherovi tváří v tvář vytvářet a ukotvovat tak tíhu okamžiku, kterým to on vnímá? Najednou totiž může vznikat i síla příběhová a ryze performativní. Problém je ale možná ještě v tom, že se zdá, že Christopher tady vlastně není až tak důležitý.

Lukáš Křížek

Anatomie ataku

Divadelní prostor prodchnutý pachem vonných tyčinek. Stroboskopická světla. Naléhavé hlasy z looperu. Ruchy a zvuky všude kolem. Herečky a herci mezi publikem, herečky a herci vůči publiku, herečky a herci proti publiku. Voda z hrnku vyprsknutá do tváře diváka v první řadě. Urputný cigaretový kouř.

Rozhodně nelze tvrdit, že by *Podivný případ se psem* libereckého Dramacentra Bezejména neměl atmosféru – má ji a buduje ji velice důsledně a s velkou měrou výrazové přesvědčivosti všech účinkujících. To je samo o sobě věc hodná ocenění, stejně jako větší než malé množství konkrétních působivých obrazů a výjevů. Obecně vzato je ambice vytvořit inscenaci, která vychází z určitého příběhu, ale de facto odvrhnout jakékoliv narativní techniky v obvyklém slova smyslu a vyprávět právě prostřednictvím budování atmosféry, třeba i docela zajímavý pokus. Dovedu si představit, že bych si užil nějaké divadlo poezie pracující třeba i s touto mírou vehemence.

Pokud jde ale konkrétně o *Podivný případ se psem*, zůstávám (zejména dramaturgicky) bezradný anebo možná třeba... zkoprnělý? Záhy se ukáže, že si soubor sice vybral za před-

lohu populární knihu Marka Haddona, ale nechce ji vyprávět – a místo toho pomocí útržkovitých motivů z Haddonovy prózy skládá depresivní kaleidoskop, který s notnou mírou surreality má snad představovat to, jak

svět vnímá hrdina Haddonovy knihy Christopher. Jenomže ono zdrcující inferno, které mi tak naléhavě sugeruje liberecký soubor, mi tedy kdovíjak přesvědčivé nepřišlo – spíš mi postupem času začalo připadat jenom úporně urputné. V hledišti mi bylo opravdu nepříjemně – a jakkoliv je mi jasné, že přesně to byl záměr tvůrkyň a tvůrců, osobně to tedy samo o sobě za hodnotu nepokládám.

Po zhlédnutí představení jsem si přečetl rozhovor se souborem ze zpravodaje Mladé scény (odkud na JH inscenace, podotkneme pro pořádek, *nepostoupila*, vyslala ji sem porota Šrámkova Písku) a na mém zkoprnění se mnoho nezměnilo. Dozvěděl jsem se, že si tvůrkyň a tvůrci vybrali ke zpracování knihu, kterou pokládají za špatně napsanou, autor je podle nich debil, Christopherovu diagnózu prý nevystihuje dobře a třeba motivaci zabití titulního psa vnímají jako tak strašně stupidní, že ji do inscenace vůbec nedali. Haddonovy knihy se zastávat nechci, to je jistě fér názor, beze všeho – ale proč s tímhle přístupem dělat (jakékoliv) divadlo? Anebo obecněji: proč s tímhle přístupem dělat absolutně cokoli? Nebyla by lepší třeba nějaká pozitivní motivace? Nebylo by třeba výhodnější představit vnímání světa podle autistů*ek na základě materiálů, který tedy pokládáme za nosný a přesný?

Opravdu tomu nerozumím.

Michal Zahálka

Jak často se vám stává, že po představení za vámi diváci přichází a komentují přehrocenost vjemů? Co říkali vaši kamarádi?

HZS: Tahle situace se nám stává docela běžně na rozborech. Na druhou stranu je to záměr.

HZS: Moje kamarádka strávila týden na Rock for People a tohle bylo pro ni horší.

HZS: Já bych řekla, že nám jde hlavně o to, aby si lidi odnesli především silný emoce, i když mohou být v tom negativním světě.

HZS: Běžně, když hrajeme u nás, je na začátku představení řečeno, že počítáme s tím, že diváci mohou odejít, jelikož to na někoho může být zkrátka moc.

Milan Hábl

Matka Kuráž a ženské emoce

Současná doba podle režiséra Václava Klapky z Divadelního klubu Jirásek z České Lípy není nejvhodnější pro komedie. I proto sáhl po Brechtově *Matce Kuráži* a rozhodl se ji zinscenovat s důrazem na emoce, nikoli na brechtovské odcizení. V rozhovoru přibližuje nejen zkoušení náročného titulu, ale i hledání scénografických kompromisů a otázky, které dnešek staví divadlu i divákům.

Proč jste sáhl právě po *Matce Kuráži*?

Mám pocit, že divadlo je v současné době často jenom o smíchu, ale dnešek už příliš o smíchu není. Chtěl jsem výpověď, která bude důraznější. *Kuráž* je o válce – a válka je dnes až nepřijemně blízko. Zároveň mě poprvé v životě přitáhl ženský svět, a ten je ve válečných kulisách nesmírně silný a zajímavý.

Jak se takové závažné téma zkoušelo?

Bylo to náročné. Všichni máme práce, rodiny... Dát to dohromady byla fuška. Ale lidé to vzali za své. Nešlo jen o to, dělat tragédii, ale pochopit, že smích není všechno.

Co bylo při režii nejtěžší?

Davové scény se zpěvy. Jsem činoherní režisér, zvládnou režii dialogů, ale s „muzikálovými“ momenty bojuju. Dostat je do správné fázný, aby nerušily, to byla výzva.

Jaké jste chtěli vzbudit reakce u diváků – a jaké přišly?

Chtěli jsme jít po emocích, ne po odcizení. Nechtěli jsme hrát německého Brechta – marxistu, ale Brechta jako génia, skrz český pohled. A ten ženský svět je přece hlavně o emocích. Ohlasy máme výborné. Samozřejmě – kdo jde cíleně na Brechta, může říct, že tohle není ono. Ale to jsme ani nechtěli.

Ani scénografie není klasicky „brechtovská“...

Ano, i to je kompromis. V amatérských podmínkách nemáme na velkolepé vozy. Proto jsme zvolili tu zvláštní káru – symbolickou. Víc funkční, než realistickou.

Přesto kára i výtvarné pojetí působí až současně.

To jsme chtěli. Třeba když se mluví o tažení do Dánska, hodně jsme řešili, jestli vlajka bude bílá, nebo ukrajinská. Nakonec jsme se shodli, že bílá řekne to samé – a nebude to prvoplánové. Ale aktuálnost války tam je zcela vědomě.

Nemáš (b)recht

Divadelní hra Bertolta Brechta (s autorským příspěvkem Margarete Steffinové) *Matka Kuráž a její děti* si razí svoji cestu divadelními prkny již více než 85 let. Šly by na ni psát dějiny, režijně se jí na českých jevištích ujímali Lohmiský, Grossman, Sokolovský, Kačer (dokonce tři-krát!) či Pistorius, titulní Annu Fierlingovou si zahrála Štěpničková, Medřická, Chramostová, Švorcová, Durnová ad.; naposledy její káru táhnul Michal Hába s Evou Salzmannovou v Městských divadlech pražských v roce 2021. S hrou je nejen u nás spřažena silná, ale různorodá interpretační tradice, a protože se v České Lípě takovýchto výzev rozhodně nebojí, není divu, že se ji vloni na podzim rozhodl uvést ve své bytné úpravě i tamní DK Jirásek pod vedením režijního doyena Václava Klapky. V uplynulých pěti sezónách je to po *Lakomci* a *Hamletovi* již třetí ústřední dílo evropské dramatiky, které Klapka do repertoáru souboru přináší.

Uvádí ji pod zkráceným názvem *Matka Kuráž*, v programu se zmiňuje mimo autorství BB i překladatelka Kateřina Bohadlova (východiskem tak byl překlad pořízený právě pro inscenaci MDP). Oběma se však režisér a dramaturg v jedné osobě spíše jen inspiruje a cupuje, preparuje a přepisuje ikonický protiválečný text epického divadla k obrazu svému.

Třicetiletá válka, do níž Brecht dílo zasazuje, je první zásadní evropský konflikt, který do války zatáhnul téměř celý kontinent. Vzhledem k tomu, že hru Brecht napsal za pouhý jeden měsíc na podzim roku 1939, je očividné, před čím tahle hra o nebezpečích a hrůzách válečné mašinerie varuje. Titulní hrdinka, matka tří dětí, vnímá válku primárně jako obchodní příležitost, snaží se z ní profitovat, a právě válka jí nakonec všechny tři potomky vezme. Válka deformuje a ničí životy, přičemž nejvíce trpí prostí lidé a lidské ctnosti se stávají osudnými. Syn Eilaf je zabit za svou statečnost, Švejcár za svou poctivost a nemá dcera Katrin za svou soucitnost. „Lidstvo se v míru hrozně rozcapuje,“ praví původně jedna z postav v úvodu ironicky.

Českolipská verze se více soustředí na události třicetileté války spjaté s českými zeměmi, ostatně jsme tehdy v první polovině 17. století stáli uprostřed jejího dění. Setkáme se tak z úst dvou Průvodců, verbířů (Pavel Landovský a Radka Kmochova) nejen s informacemi o pohybech švédských vojsk jako v originále, ale i o pohybu těch valdštejských, o zavraždění Albrechta z Valdštejna a na začátku vše odstartuje známý trojlístek Slavata-Bořita-Fabrizius letící z oken Pražského hradu. Některé události, situace a okolnosti z originálu úprava

opomíná zcela, rozsáhlé ironicky vyhýbavé dialogy zhušťuje do krátkých výstupů a širokou škálu rolí koncentruje do čtyřčlenné markytánčiny rodiny, prostitutky Yvetty (přesvědčivá Kristýna Kňákal Brožová), Kuchaře (režijně netematizovaný Jiří Gottlieber) a dvou již zmíněných Průvodců.

Matka Kuráž Dity Krčmářové se zpočátku projevuje svůdně chraplavým hlasem, v závěru naštěstí tento ornament opouští, ale ve vypjatých životních událostech jej nahrazuje až histrionskými výstupy. Civilně pojatí synové Štěpána Kňákala a Tomáše Kadlece dostávají logicky oproti své matce méně významnou plochu k budování svých postav, zatímco jejich nemá sestra Katrin, kterou lveťa Vrabcová pojímá spíše jako efemérní naivku, se dočká nepříliš čitelné režijní hypertrofie svého skonu (je zastřelena přímo na scéně, mrtví bratři ji odnesenou nad hlavami, následuje matčina pieta s jejím šalem a inscenaci ještě vzápětí uzavírá štych právě na tento šál). Osm hereček a herců doplňuje pětičlenný chór. Ten se dle potřeby štěpí na jednotlivé vojáky a důstojníky, bezejmenné vesničany, ale i zpěvačky. Přítomni téměř po celou dobu představení, sedí většinou před zadním prospektem za železnými mřížemi a svou přítomností, (do)zvuky a pohybem po prostoru dotvářejí celkovou atmosféru, jsou jakousi válkou v pozadí. Scénografka Renata Grolmussová vytvořila především Matčin povoz, který s kolektivně vytvořenými kostýmy pojí hadrová post-apokalyptická estetika.

Přestože v úvodu a prvním objevení kantýny (která se postupně směrem k závěru dekomponuje, až se změní v podivné klecové lůžko) strhne publikum hlasitý, precizně rytizovaný, efektně nasvícený a nakouřený děj, velmi záhy začne prosvítat na povrch, že tahle dramatická kostra sama o sobě neobstojí. Vypráví se totiž opravdu o tom, jak to mají ženy ve válce těžké, na příkladu Kuráže, která postupně přijde o své tři děti. Abstraktní inscenační záměr kritiky všech válek je tak kdesi v hloubce pouze matně tušený, a jiným (brechtovským) nuancím, cynické ironií a přesahům, kritice náboženství a historiografie z pohledu vítězů, výsměchu propagandě, zvratu hodnot a norm a dalším, je dopřán jen nepatrný prostor mezi řádky a otázkou je, zda vůbec.

Ivo Kristián Kubák

6

95. Jiráskův Hronov

Divadelní klub Jirásek, Česká Lípa

Nejde jen o Brechta, ale o smysl toho, co a jak se hraje

Divadelní klub Jirásek z České Lípy je soubor renomovaný a zkušený, který se na Jiráskově Hronově objevuje pravidelně, a to s inscenacemi většinou zajímavě pojatých klasických textů. Volbu Brechtovy *Matky Kuráže* objasňuje v rozhovoru uveřejněném v tomto čísle Zpravodaje režisér a dramaturg inscenace v jedné osobě Václav Klapka tím, že doba není nejvhodnější pro komedie, takže sáhli po vážnějším textu s tématem války, která „je dnes nepříjemně blízko“. A zároveň vysvětluje, že mu nešlo ani tak o Brechta, jako o válku a ženský svět: „Chtěli jsme jít po emocích, ne po odcizení. Nechtěli jsme hrát německého Brechta – marxistu, ale Brechta jako génia, skrz český pohled. A ten ženský svět je přece hlavně o emocích.“

Pomíňme fakt, že označení Brechta-marxisty a Brechta-génia je hodně zjednodušující. Podstatnější v citaci je zmíněná touha hrát Brechta „po emocích“, což je ovšem cesta značně neschůdná. Brecht a emoce, to prostě dost dobře nejde dohromady. Jak píše Jan Grossman ve své precizní analýze Brechtovy dramatiky i divadla: „Brechtovi je emotivní působení příliš prchavé a konec konců iluzivní. Nevěří na přímou akci, pokud se tato vyžívá patetickými úchvaty a rozněcováním diváka.“ A dodává, že Brechtovo divadlo má diváka nutit k přemýšlení, nikoli k prožívání. Neschůdnost uvedení Brechtovy hry skrze emoce patrně zjistil i sám Václav Klapka, protože text, který jeho herci nakonec hrají, má s Brechtovou *Matkou Kuráží* pramálo společného. Platí to ostatně i o překladu Kateřiny Bohadlové, která zdařile přeložila Brechtovu hru, nikoli to, co zde převážně zní ze scény, vydáváno za Brechtovu *Matku Kuráží* v jejím překladu.

Budiž tedy řečeno, že to, co Českolipští hrají, je jejich autorský text vytvořený volně na motivy Brechtovy *Matky Kuráže*. A bylo by daleko poctivější to takto uvádět. Množství dopsaných textů dosahuje značných rozměrů, počínaje vstupním a posléze průběžným pásmem dvojice vypravěčů, kteří provádějí diváky dějem třicetileté války, od pražské defenestrace přes vložené pasáže o Albrechtovi z Valdštejna, včetně jeho zavraždění v Chebu. A zásadními proměnami prošly i repliky samotné Kuráže, kterou tak inscenátoři výrazně posunují od postavy, jež je přímou součástí, dokonce plodem vál-

ky, z níž žije, až kamsi k uvědomělé kritice její krutosti. A to je poloha, která má k brechtovské postavě už hodně daleko. Klasickým příkladem může být její komentář k Eilifově „hrdinskému činu“, který je u Brechta naprosto jiný, rozhodně ne odsuzující zmaření pěti životů pro pár krav. A takových příkladů, kde se výrazně mění motivace postav i jejich vztahy, bychom v Českolipské inscenaci našli opravdu hodně.

Příznačné je, že se inscenátoři zbavili i jedné z nejdůležitějších myšlenek hry, kterou hned v prvním dialogu vysloví Šikovatel: „To se hned pozná, že už dlouho nebyla válka. Morálka jde do kytek. V míru vládne chaos, teprve válka zjedná pořádek. Lidstvo se v míru hrozně rozcapuje. Jakoby nic se mrhá lidma i dobyt看.“ (Překlad Kateřiny Bohadlové.) A přitom by se od ní dalo tak krásně odrazit k budování tématu, co válka činí s lidskou myslí i charakterem. Škoda je i důsledně škrtnutých všech písňových textů, které jsou ale pro kontext a čitelnost Brechtovy hry nezbytné. Jenže pardon, tady se nehraje Brecht. Dokonce ani Brecht „skrz český pohled“.

To, co se tu pod Brechtovým jménem hraje, je hybrid, inspirovaný mimo jiné Daňkovou *Vévodkyní valdštejnských vojsk*, formálně koketující s muzikálem. S emocionálně ex-

A jak se dnes vašemu Divadelnímu klubu Jirásek daří?

Daří se dobře. Jsme v podstatě pravidelnými hosty Hronova. Komedie, třeba *Lakomec*, mají desítky repríz. Ale lidé mají spoustu jiných povinností a je těžké všechno skloubit. Někdy si říkám, že ideální by bylo hrát jenom s důchodci, jako jsem já. I studenti mají dnes méně času než dřív.

Ale důchodci bohužel nemohou hrát všechny úlohy...

No jasně, to byla nadsázka.

Honza Švácha

ponovaným až přeexponovaným herectvím a zřejmě záměrně nekonkrétní scénografií, kde Kurážin vůz připomíná cosi mezi stánkem vietnamského trhovce a komediantskou maringotkou. Za pomoci kouře a drátěných panelů se na scéně vytváří něco hodně obecného, co má zjevně evokovat všechny války, od té třicetileté až po tu současnou na Ukrajině. Chápu, že je to dramaturgicky svůdné, ale přesto si myslím, že kdyby se zahrála Brechtova *Matka Kuráží* se vši precizní brechtovskou dikcí tématu válkou zmrzačené lidskosti, bylo by to užitečnější a divadelně působivější. Poslání Českolipské *Matky Kuráže* vlastně nedokážu z inscenace dost dobře odečíst. Nejtransparentnějším způsobem zaznělo ve výkřiku průvodců dějem: „Ženy a válka! Válka a ženy!“ Ale nebylo by lepší, kdyby si na to divák přišel sám? A jak to vůbec s tou válkou ženy v Brechtově *Matce Kuráží* mají? Myslím, že každá z nich trochu jinak.

Radmila Hrdinová

Nepřemýšlíme o ničem jiném

Rozhovor s režisérkou Bárou Gréeovou a členkami souboru *Stonožka ve sprše* (ZUŠ F. L. Gassmanna, Most)

Kolik z toho, co jsme viděli, je improvizace a kolik pevně narežirováno?

Bára Gréeová: Máme pevnou kostru a jasně dané situace, ale nemáme pevný text. Ten se vždycky trochu mění podle konkrétního představení. Důležité je, aby si holky ten moment užívaly, poslouchaly se a byly opravdu přítomné. Pak se to ani nezasekne.

Herečky: Hodně věcí vzniká přímo na scéně. Reagujeme na přítomný okamžik a podle situace si dovolíme něco změnit.

Text působí velmi autenticky. Je to opravdu z vašich životů?

Herečky: Všechno!

Kolik vám vlastně je? Na začátku bych vám řekl o pět let méně než na konci, takže jsem teď trochu zmatený...

Herečky: To je otázka, kterou dostáváme často. Příští rok nás čeká maturita... takže opravdu poslední ročník na gymnasiu.

A přemýšlíte už o tom, čím budete?

Herečky: Hodně. Vlastně nepřemýšlíme o ničem jiném. Někdo chce být učitelka a někdo ještě vůbec neví.

Báro, co ty jsi chtěla být, když jsi byla malá?

Bára Gréeová: Chtěla jsem být všechno možné – od veterinářky přes doktorku, herečku... až k tomu, co dělám teď. A to jsem vlastně už jako dospělá vždycky chtěla.

ZUŠ je často spojovaná spíš s výukou než s autorským divadlem. Jak se vám to daří?

Bára Gréeová: Chodím do ZUŠ od svých jedenácti let a autorské divadlo i práce s tématem mi byly vždycky blízké. Myslím, že jsem tím trochu „nakazila“ i holky. Dnes už je to hodně jejich.

Je těžké dopracovat se k tak přirozenému projevu?

Herečky: Neřekly bychom, že je to problém. Spíš radost. Víme, že se na sebe můžeme spolehnout, ať se na scéně stane cokoliv.

Jak představení vznikalo?

Bára Gréeová: Na začátku školního roku si vždycky povídáme o tématech, která nás zajímají. Protože holky čeká maturita, chtěly jsme si zkusit nějakou výzvu. Nikdy jsme spolu nedělaly drama, tak jsme začaly hledat vhodný text – například *Tři sestry*. Nakonec

BUDU. / Stonožka ve sprše

Běh života

K inscenaci *Stonožky ve sprše Budu*. se mi těžko něco dodává. Uvažuje nad základním, všelidským tématem a využívá k tomu minimalistické a zároveň funkční jevištní prostředky. V téhle prostotě tkví velká síla. Přitom se jedná o inscenaci extrémně frekventovaného žánru v kontextu mladého a studentského divadla – osobní zpověď směřující ke generačnímu tématu.

Tedy generačnímu – inscenace je sice věkově ukotvená někde mezi dětstvím a dvaceti lety, do nichž na začátku dívky samy sobě píšou dopis v domnění, že tou dobou už budou všechno mít vyřešené. Když je pak sledujeme, jak plány, které si „usnovaly“, berou během dospívání za své, můžeme se ztotožnit na základě prachobyčejné nostalgie, jak jsme se nechávali životem vyvést z mylných představ my, a zároveň si všichni kolektivně uvědomujeme, že ve dvaceti se tento životní

princip (koloběh snění – pochybnosti a obavy – vyrovnání se) nezastaví ani omylem.

Síla inscenace tkví ale i v bezprostředním herectví mladých žen a vůbec v jevištní soudržnosti ženského kolektivu. Všechny dámy navíc mají skvělý smysl pro humor, díky kterému nejde jen o sentimentální, produmaný tvar. V jedné z výpovědí jsou zmíněny i zdravotní komplikace, jež mohou mladým ženám jejich plány na idylický život narušit zcela, a tak se ukáže, že jejich výpověď není plané teoretizování ze školní třídy.

Z názvu inscenace jako by vyplývalo, že existuje jediná jistota – že někdy nějak někde *Budu*. *Stonožka ve sprše* se však utěšuje i tím, že zůstane spolu, že jejich pevným bodem za všech okolností bude společné pouto. Přála bych jim to. Přála bych jim, aby jejich dramatické přátelství bylo tak nadstandardní, jako jejich autorská studentská inscenace.

Kateřina Prášilová

A domů budu chodit, kdy budu chtít

Čtyři sedmnácti- až osmnáctileté slečny souboru Stonožka ve sprše ZUŠ F. L. Gassmanna z Mostu vypadají výrazně mladší. A taky si ze začátku na mladší hrají. Skáčou panáka a pletou si copánky. A přitom vymýšlejí, jaké to bude, až budou velké. Představy jsou to zpočátku dětské, ale zároveň už odpozorované z konkrétní životní zkušenosti. S vysněným princem na bílém koni budou mít velký dům, bazén, trampolínu a tři děti. Dva kluky a jednu holčičku, aby jí také mohly zaplékat copánky.

Jinak je život zákyň prvního stupně ZŠ otravný. Rodiče proudují s tím, aby zbytečně necouraly po venku, chodily domů včas, jedly řádné jídlo a ne jen bonbóny, prostě jim vůbec nerozumějí. A dokonce se o to ani nesnaží. To já, až budu mít děti, tak jim dovolím úplně všechno...

Pak se přesuneme o trochu dál. Sice moc nevěřím informaci, že menstruaci dostaly dívky už ve druhé třídě, ale od dob mého dětství se leccos změnilo, tak třeba ano. Ostatně letos je menstruace na Hronově zřejmě tématem číslo jedna. Sny, jaké to bude na střední, vystřídají ty o vysoké,

přidávají se k tomu první lásky a představy o budoucí rodině. Trochu nechápu, co dívky vedlo k zařazení replik utvrzujících některá zažitá klišé o neschopnosti žen, proti nimž se mimochodem na loňském Jiráskově Hronově zvedl spravedlivý hněv: ženy jako špatné řidičky, ženy neorientující se v tom, co podepisují, ženy ztracené na poště (s půvabným přechnutím překážky místo přepážky na posledním večerním představení). Moc mi tahle pasáž s ostatním textem neladila.

Čtveřice akterek inscenace *Budu.* se v částečně improvizovaném a plně autorském textu pohybuje s lehkostí – stejně jako v prostoru, který se postupně zahušťuje sítí napínaných provázků podobně, jako se zmnožují jejich představy a témata s nimi spojená. Svobodně přeskakují z jedné věkové kategorie do druhé a jejich bezprostřednost vyvolává sympatie a smích v publiku. Závěr, kdy se na diváky obracejí přímo a vedou s nimi rozhovor, ale nevychází všem čtyřem se stejným úspěchem a přesvědčivostí, takže samotný konec jejich produkce se rozplývá trochu do ztracena. Nicméně, *Budu.* je veskrze sympatické autorské divadlo, strefené do tématu i věku protagonistek.

Radmila Hrdinová

jsme ale zjistily, že nás víc baví téma budoucnosti, strachu z ní a zároveň těšení se na ni. Pustily jsme všechny původní texty k vodě a začaly tvořit autorsky.

A scénografie?

Bára Gréeová: Měly jsme tvůrčí víkend v ZUŠce. Hrály jsme si s materiály – třeba s plavenou křídou (což byla trochu katastrofa, protože v takovém množství je toxická). Strávily jsme půl dne větráním a čištěním. Nakonec jsme se dostaly k provázkům – vzniklo to přes asociace, myšlenkové mapy... a už jsme jely.

Kolikrát jste už *Budu.* hrály?

Bára Gréeová: Premiéru jsme měly ve Velvarech, pak jsme hrály v Divadle rozmanitostí pro rodiče a kamarády, dvakrát v Ústí nad Orlicí a teď třikrát tady. Takže dnes je to asi osmé představení.

Honza Švácha

Založil som nový súbor, aby sme ten text mohli robiť

Co vás, jako autorku textu, konkrétně inspirovalo k napsání této dramedy?

Gabriela Alexová: Život. Je to naozaj životná udalosť, keď sa mi zdalo veľmi tragické, ako sa rodina postavila chrbtom k mame, ktorá sa o nich stále starala, a potom aj rôzne vrstvy, ktoré ma vlastne vytáčajú v rámci takého slovenského kontextu. Tak trochu falošný katolicizmus, problémy s lesbami a všade tam, kde je málo slobody.

Text je z roku 2011, tudíž by mě zajímalo, co vás přimělo k volbě ho inscenovat?

Karol D. Horváth: Vždy som sa čudoval, prečo nejaké divadlo nesiahlo po takomto type textu. Žijeme spolu vyše desať rokov a nemožol som si vybrať iný text. Po prvé je podľa mňa výborný, po druhé som chcel, aby bol uvedený. Založil som nový súbor, aby sme ten text mohli robiť, čiže ja som si dával ľudí dokopy a normálne z toho vznikol divadelný súbor. A ideme robiť ďalšie veci.

GA: Chvalabohu, ja som už ani neverila, že to niekedy uvidím, a už vôbec nie, že v tom budem hrať. Takéto ambície som nikdy nemala a teraz sme radi, že to takto dopadlo.

Vy jste také choreografkou inscenace, tudíž by mě zajímalo, zda tam už tehdy byla ambice pohybových výstupů, nebo se to nabídl během procesu zkoušení?

GA: Vzniklo to v procese. Ja som sa kedysi dávno trochu venovala súčasnemu tancu a potom som vyhorela ako scenáristka televíznych seriálov. Bola to taká zvláštna cesta návratu k veciam, ktoré ma bavili. Tá lesbická scéna vznikla náhodou. Ona v pôvodnom texte ani nebola, to potom môže Karol vysvetliť, ako to vlastne vzniklo. Nechceli sme, aby to bola nejako explicitne lesbická scéna, skôr aby to bolo o potrebe nehy, dôvery, intimity a peknej sexuality, ktorá vlastne nie je explicitne sexuálna.

KDH: V origináli je, že sa tam brat vyspí s ďalšou sestrou, o ktorej nevie. Lenže ja som tam mal obsadeného herca, ktorý nebol schopný chodiť na skúšky, a potom, keďže mám doma takýto veľmi zaujímavý zjav, tak som začal do Gabiky hustiť, aby si zahrála, lebo v živote nehrala divadlo. Okrem toho som bol presvedčený, že keď to prehodíme na dve ženy, bude tam iný rozmer a pribudnú ďalšie vrstvy. A bude to aktuálnejšie. Ja mám rád divadlo, kde sa stretávajú rôzne druhy umenia. Pre mňa je to činohra vo svojom základe, do ktorej sa snažím dávať iné prvky, a hlavne

LÚZRI / Komorné divadlo Stupava -

Don't Worry, Be Happy

Druhým divadlem ze zahraničí – opět na doporučení AITA/IATA a opět ze Slovenska – byl soubor Komorné divadlo Stupava – Neskorý zber. Sešli se v něm herci a herečky z různých částí Slovenska pod vedením na Jiráskově Hronově dobře známého Karola Horvátha. A prý se sešli právě proto, aby zrealizovali na scéně dramatický text Gabriely Alexové (občanským povoláním učitelky) *Lúzri*. Stejně jako text získal ocenění v celostátní soutěži Dráma 2011, i inscenace Komorného divadla sklídila ocenění, konkrétně Zlatou stuhu na 50. ročníku festivalu Belopotocký Mikuláš.

Podle anotace jde o dramedy ze života obyčejné slovenské rodiny a na rozdíl od Česka jsou tu patrné prvky spojené s katolickou vírou. S rodinou se setkáváme v den narození matky, kterých se účastní manžel a její dvě dospělé děti. Zpočátku to může vypadat, že se jedná o obyčejné rodinné setkání – ale jak víme z dramatické literatury, právě taková setkání jsou záminkou k nahlédnutí pod povrch zdánlivě fungujícího organismu a odkrytí špíny, která se pod ním ukrývá.

Matka, která se přesně v intencích nepsaných zákonů té správné katolické morálky celá léta obětavě starala o manžela a potomky na svůj úkor a přes všechno si dělala iluze, že rodina funguje, v tuto chvíli musí čelit kruté pravdě. Diagnostikovali jí totiž rakovinu a ona zjišťuje, že to nikoho z rodiny nezajímá. Zhýčkaný a značně nesnesitelný manžel (neustále až hystericky dbá na to, aby se ho nikdo nedotkl, nosí roušku a bílé gumové rukavice), ziskuchtivý syn, který drze kontroluje konta a výdaje svých rodičů, a dcera, která je úspěšná v práci, ale v osobním životě se stále hledá. Zbytnělá ega členů rodiny ovšem nemocnou paní nehodlají podpořit ani se o ni starat, a tak jí nakonec najmou mladou pečovatelku.

Zoja je temperamentní, trochu extravagantní osoba, která ovšem dokáže svou bezprostředností doslova zázrak. Smutná matka pod jejím vlivem a péčí doslova rozkvetne, dočasně se uzdraví a hlavně nabude sebevědomí, takže najednou dokáže být sama sebou a vidět svou rodinu v pravých barvách. Příběh je ovšem zamotanější, než se zdá, ukáže se, že (v některých případech vědomě, v jiných nevědomě) téměř každý má k Zoje nějakou vazbu. A postupně vyplouvají na povrch skutečnosti, které se rozhodně s katolickou morálkou neshodují.

Skoro bychom mohli říci, že rodina svorně porušuje téměř všechna přikázání. Otec cizoložník, dcera lesba, syn ziskuchtivý okrádač rodiny. Snad proto jim bylo dáno souhrnné pojmenování *Lúzri*. Určité motivy se ovšem zdají až klišovité, jiné naopak přehnané. Tady nastupuje inscenační mód, který – i když to není příliš zřetelné – táhne text směrem ke grotesce. Napoví volba některých hudebních podkresů, které děj provázejí, ať jsou to melodie z filmů o Vinnetouovi (tedy romantizující pohled na indiány, když dnes víme, že realita byla zcela jiná), či v různých verzích opakovaná píseň *Don't Worry, Be Happy*. Tu by si ostatně mohla v zoufalství zanotovat právě matka, zklamaná celou rodinou. Musím přiznat, že divadelní tvar, který přivezli Slovinci, mě uvedl do nejistoty, nakolik se jedná o vážnou záležitost a nakolik má fungovat nadsázka či groteskní zkreslení. Nicméně herci a herečky odvedli na scéně zajímavou práci, takže chvílemi běžel mráz po zádech.

Jana Soprová

10

95. Jiráskův Hronov

- Neskorý zber (Slovensko)

I o tom život je, že se člověk sekne

Snímek Thomase Vinterberga z roku 1998 *Festen* (česky *Rodinná oslava*), který se stal ikonou hnutí Dogma 95, Williamsovo drama *Kočka na rozpálené plechové střeše* či Lettsův *Srpen v zemi indiánů* mají jedno společné: odehrávají se nebo začínají na rodinném setkání, při němž vyplynou na povrch utajované pravdy a skutečnosti, které vztahy v těchto rodinách postupně rozvrátí. Uzavřené prostředí nukleární katolické rodiny, kde se není kam schovat před lží a kde se nevyřešené konflikty dříve či později musí projevit, je i výchozí situace dramatu *Lúzy* slovenské autorky a pedagožky Gabriely Alexové, která je v případě inscenace tohoto textu v podání souboru Neskorý zber Komorného divadla Stupava i choreografkou a herečkou. Původně rozhlasová realizace hry v RTVS se v roce 2013 dostala až do finále soutěže Prix Bohemia, rodiče Agátu a Pavola v ní ztvárnili Zuzana Kronerová a Robo Roth v režii Karola D. Horváta. Tentýž režisér, který jistě není hrovnovskému publiku neznámý, je pak podepsán také pod zmíněnou čtvrtéční inscenací.

Stupavští přivezli v mnoha ohledech pozoruhodný projekt: žánrově jej zařazují jako dramedy, tedy žánr, který kombinuje prvky dramatu i komedie. Ze zdánlivě neškodného sourozeneckého hašteření dcery Lujzy a syna Pavola ml. na oslavě narozenin jejich matky Agáty vyjde najevo, že má matka pozitivní nález na zhoubné nádorové onemocnění. Rodina se k této informaci a jejímu řešení postaví velmi odtahitě (zejména Pavol st.), každý má totiž jiné starosti: Lujza se věnuje kariéře v korporátu a patrně i hledá svoji sexuální orientaci, partnerka Pavola ml., učitelka a vášnivého myslivce, Verona je čerstvě těhotná a otec trpí odjakživa obsesivní germafobií. Z této zapeklité situace jim nemůže pomoci ani Panenka Marie, a tak najmou ošetřovatelku Zoju, aby se o matku starala. S ní nejprve svoji sexuální orientaci nalezne Lujza, aby se v závěru, když se Agáta ocitne v remisi, ukázalo, že je to vlastně její nemanželská sestra, počatá za otcova dávného pobytu v léčebně. Zoja do rodiny přináší nejen tento zásadní zvrat, ale nemocné matce postupně navrácí chuť do života, vysmívá se neschopnosti sourozenců přerovat neviditelnou pupeční šňůru a osamostatnit se, a u toho troufá různá moudra typu: „I o tom život je, že se člověk sekne.“

Inscenace je obsazena pětici zajímavých typů, kteří si se zobrazováním těchto poměrně složitých postav příliš neví rady, stejně jako s principiální stavbou dílčích situací. Tvoří je (situace i postavy) spíše v náznacích, v občasných psychologizujících křečích a v rámci nejnutnějších přesunů v mizanscénách. Herecky ze souboru vynikají především ženy, živelná a řevnivá Valérie Potančoková (Lujza) a Daniela Gudabová (Agáta), která musí část své role odehrát v komatu na invalidním vozíku. Oba herci (otec Miroslav Beňušík a syn Marián Gečevský) jako by však ustrnuli u nejednoduššího možného gestického a mimického výrazu. Alexová (Zoja) se pak ukáže i jako tanečnice, jednou v milostném duetu s Potančokovou, podruhé sólově. Smysl tohoto žánrového (i světelného) vyosení zůstane však divákovi poněkud utajen. Ostatně hodně tmavé a nepřesné svícení mnohokrát znesnadní čtení tohoto kusu stejně jako pohlcující akustika SJČ.

Tohle vše dohromady proložené hudbou inspirovanou vinnetúovskými motivy Martina Böttchera (vybíral režisér) vypadá na pořádně třaskavý inscenační koktejl. A svým způsobem i je, ale spíše v negativním slova smyslu. Autorka rodinné vztahy přirovnává k mixu něhy a zvrácenosti v různém poměru. S úspěchem by se tento průměr dal aplikovat i na stupavské *Lúzy* – a nechám na všech, kteří těch osmdesát minut protřpeli spolu se mnou a v průběhu představení neodešli, aby si ten svůj vztah k této inscenaci z nabízených ingrediencí namixovali sami.

Ivo Kristián Kubák

sa snažím každý rok urobiť úplne iný typ divadla. Čiže to ďalšie, čo chystáme, bude niečo úplne iné.

Co to bude?

KDH: No pôvodne sme chceli, keďže súbor sa volá Neskorý zber, lebo v ňom máme zopár naozaj starších kusov, že spravíme *Vinnetoua* v domove dôchodcov. Lenže na to by musel vzniknúť úplne nový text a Gabika má iný výborný text, ktorý je postavený na manželskom konflikte a na feministickej mytológii. Máme v pláne robiť toto s týmto súborom, s týmto obsadením, ale budú tam aj predtočené videosekvencie. Ja milujem, keď divák pomaly nevie, čo je realita a čo je niečo nereálne a magické. Chcem, aby sa stierala javisková realita s tou predtočenou. Neviem ešte, ako to urobím, ale mám približnú predstavu. Bude to iný typ divadla a bude postavený na výraznej vizuálnej zložke, ktorá bude pripravená vopred.

GA: A ja ten text ešte prepíšem, aby bol viac dramedy. To sa mi teraz páči – keď sa v ťažkých témach objaví aj smiech ako katalyzátor, že to je vlastne tragikomické.

Milan Hábl

Sebevražedná romance

Let's say sunshine for everyone / But as far as I can remember / We've been migratory animals / Living under changing weather [...] Live together / We played hide and seek in waterfalls / We were younger / We were younger... Zpívá Syd Matters v písni *Obstacles*, která se stala hudebním leitmotivem inscenace *Norway Today* z inspirativní části hronovského programu.

Igor Bauersima napsal svou nejznámější hru na základě skutečné události, která se odehrála před pětadvaceti lety, kdy čtyřicetiletý Nor se sedmnáctiletou Rakušankou skutečně naplnili svůj tragický osud. Bauersimovi Julie a August se seznámí v chat roomu, kde si slíbí, že společně (!) spáchají sebevraždu. A myslí to zasraně smrtelně vážně. Bez vědomí rodin a blízkých odjedou do Norska, kde se nad propastí nedaleko fjordu odehraje jejich sebevražedná romance. Celý život mají ještě před sebou a přitom jsou tady, spolu, aby naslouchali všemu, co je nutí, aby navždy odešli. Jakých asi bude těch deset vteřin

pádu? Odhodlaná Julie s dětinsky nejistým Augustem. Kolik stačí, aby se sblížili. Kolik stačí, aby se znovu odcizili. A co když jsou – teď a tady – šťastní? Osudově obnaženi, řešící rozdíl mezi nudným šukáním a skutečným milováním. Už jen natočit zdravici domů a jde se na to...

V úpravě a režii Jana-Jakuba Šenkeříka si oba herci ponechávají svá jména. Tento posun do současnější a osobnější roviny je zřejmě nějak platný přímo pro ně, ale nic navíc nepřináší. Předloha je ve své komunikaci stále ještě univerzální. Nicméně nehledě na to se Veronice Pichlerové a Tomáši Matušincovi, spolu s režisérem, daří ustát úskalí Bauersimova textu. Ten je tak trochu inscenační výzvou, možná dokonce i nečekanou pastí, chcete-li. Atraktivní látka (sám recenzent ji chtěl kdysi inscenovat) nabízí nejen nosnou výchozí situaci, ale též líbivé množství skvělých dialogických výměn, plných mladické naivity a současně absolutní vážnosti, v neposlední řadě pak filozofování o lásce, životě

a smrti. Na tenkém ledě se ale text pohybuje co do možností čitelné interpretace vztahu sebevražedných milenců. A jeho proměn. Autor navíc ponechává otevřený konec, s nímž si musí inscenátoři i diváci poradit.

V této citlivě osobité verzi se daří herecká souhra, chemie typů a nutná komorní křehkost, která umí strhnout i ovládnout. Alespoň v těch zásadních okamžicích. Režijní vedení na mě bylo možná až přespříliš úsporné a minimalistické, ale to už se oklikou vracíme k fjordu, nad nímž je potřeba se rozhodnout, jaké bude zrovna to naše *Norské Dneska* a co všechno potřebuje, chce a co už ne. Jestli skočili, nebo neskočili, nejspíš zase nevím a hlavně nechci vědět, ale rozhodně vím, že mě inscenace velice potěšila. Stejně jako mě potěšily a pobavily pohotové (do replik vnošené) reakce herců na zcela nemístnou, respektive spíše nevhodně reprodukovanou poznámku z řad diváků na slyšitelnost.

Lukáš Křížek

95. Jiráskův Hronov – čtvrtek

13

pátek 8. 8. 2025

Maruška

Ti z nás, kteří své účasti na Jiráskově Hronově počítají v desítkách, vědí své o těžkosti ve vzpomínkách od sebe jednotlivé ročníky navzájem odlišit. S letošním JH myslím tento problém nebude, jeho specifikum je bohužel velmi výrazné. Je to totiž po mnoha a mnoha letech první Hronov bez Marie Poesové, která zemřela loni v listopadu.

Dle mého namátkového terénního průzkumu soudě, většina vzpomínek na Marii Poesovou z řad nás, Generace Hronov, by asi začínala slovy: „Nejdřív jsem se jí hrozně bál(a).“ Při akreditaci seminaristů budila dojem nekompromisní strážkyně řádu, bez jehož dodržování by se hronovské universum snadno rozpadlo do chaosu. Navíc jsem já osobně patřil k těm, které při nedělním ranním vyklízení hronovské tělocvičny musela rázně budit z vyspávané kocoviny a dávat najevo, že je čas pít, ale taky je čas jít.

K mému hlavnímu sblížení s Maruškou (tak jí budu s dovolením nadále nazývat) došlo na rakovnické Popelce, kde jsem se snažil (za)působit jako juniorský porotce a Maruška léta spoluvědla jednu z dětských reflexivních skupin. V ošidné disciplíně získávání „nepřímé zpětné vazby“ a v její prezentaci na rozborových seminářích byla (aspoň v mých očích) Maruška královna. Skvěle pojila pedagogický cit a divadelnickou zkušenost, dokázala přesně přechít „mezi řádky“, co děti oslovilo a neoslovilo, a dokázala to velmi pregnantně a neukecaně prezentovat. A taky nám uměla nejt na ruku, když by se nám jako porotě hodilo, aby dětské publikum podpořilo naše tvrzení – a odmítala jejich reakce interpretačně ohýbat.

Hlavně jsem ale postupně pochopil, že za tím pohledem ocelově nekompromisní lady českého amatérského divadla je velká (ale opravdu velká!) porce lásky a pochopení. A taky že (a to jsem na ní měl možná nejradši!) sice k nám, lidem od amatérského divadla, přistupuje s láskou a pochopením, ale na to, co děláme, hledí s ironickou věcností, která nebude dopředu odpouštět ani se dojímat. Ani staří kamarádi, ani ti, kterým fandila, to u ní neměli zadarmo. A mockrát jsem jako porotce cítil, jak umí dát najevo (a stačilo pouhým pohledem!), když bylo něco odfláklé, polovičaté, nepovedené.

Když jsem na Hronov poprvé přijel s roční dcerou a vozil jsem ji po něm v kočárku, miloval

jsem ranní sedánky v zahradě už zaniklé cukrárny hotelové školy. Maruška, Alenka Mutinská a Dana Strejcovská tam jako asistentky seminářů poté, co zjistily, že veškeré lektorstvo i účastnictvo seminářů je na svých místech a má všechno, vychutnávaly ranní kávu a já se k nim většinou vnutil. Laskavé pomlouvání hronovského osazenstva se mísilo s chápavými obavami, s jakými zkušené lvice hleděly na prvotce. Neustále se ujišťovaly, jestli mi náhodou neuniklo, že dcera na klíně je počuraná, hladová nebo je jí zima, ať to radši zkontroluju. Chvilky, které se mi vryly do paměti jako nezkalené štěstí.

Vnímal jsem zkrátka Marušku jako laskavého, leč nekompromisního a náročného dobrého ducha Jiráskových Hronovů. A každý rok si říkal, jaké je štěstí, že ji máme. Navíc to byla – i ve věku, kterému se říká „pokročilejší“, a možná nejvíce právě v něm – nádherná ženská. Tajně jsem ji miloval a dobře vím, že jsem nebyl sám.

Maruška byla zkrátka jeden z nejbáječnějších lidí, které jsem u amatérského divadla potkal. Vlastně nejen u amatérského. Vlastně nejen u divadla.

Když jsme na letošním JH natáčeli s mou ženou Jitkou rozhovor s manželi Wolákovými a ti vzpomínali na svou účast v Kurzu praktické režie, Katka Woláková náhle naléhavě připomněla, jak zásadní tam pro ni byla Maruška Poesová, která v prvním běhu KoPRu působila jako „specialistka na tmelení“ a dokázala během tří dnů proměnit shluk velmi rozdílných individualit v kompaktní kolektiv. A že to pro ni byl iniciační zážitek, který ji později samotnou přiměl jít studovat dramatickou výchovu.

Větší či menší slzy v tu chvíli vyhrkly všem čtyřem. Ale nestyděli jsme se za ně.

Taky se nestyděte.

Jan Šotkovský

GENERÁLNÍ PARTNER FESTIVALU

MINISTERSTVO
KULTURY

KRÁLOVÉHRADECKÝ
KRAJ

Akce se koná pod záštitou ministra kultury ČR
a trvalou záštitou Rady Královéhradeckého kraje

Národní
institut
pro kulturu

WIKOV

Autostyl
TRUTNOV

HLAVNÍ PARTNEŘI FESTIVALU

STRABAG
WORK ON PROGRESS

CDS NÁCHOD

ALPRIM

stick'n
HOPAX

TRADIČNÍ PARTNEŘI FESTIVALU

HASPL

František
Holman
prodejcem nemovitostí

Marius Pedersen

DLNK

Coroll

Degm

GP BAU

Rubena
THE POWER OF FLEXIBILITY

Mgr. Olga Matoušková

Ing. Michal Šatář

SILVAGRO

PRIMATOR

WIMEX

TAM

TSR
THE METAL COMPANY

Vše
Pro
Stavby

SoarGummi
Automotive

REPAIR TRUTNOV

14

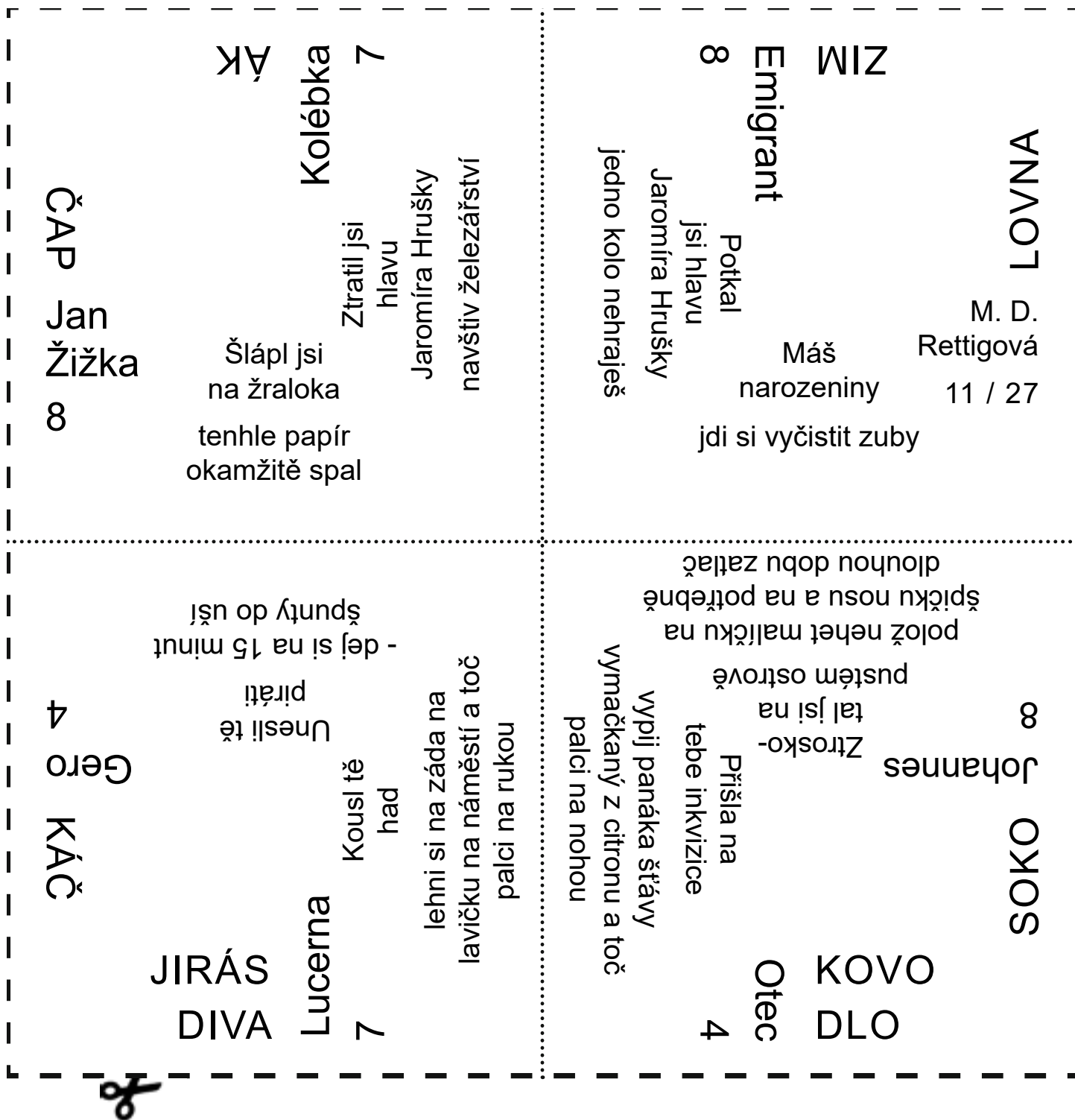
Semináře RAH, HM a LES

Databáze českého amatérského divadla radí:
Nenašli jste, co jste hledali?
Pište na divadlo.baze@nipos.cz.

Stručný výťah #5 Encyklopedie akčního filmu

Hronovské Nebe-peklo-ráj aneb Skládanky, které pomáhají

(Láďa Hnilica & kol.)

Tipy na diváckou psychohygienu –

skládanka, která mění festivalový život,

festivalová prevence proti usínání,

nechte si poradit od odborníků!

Vystřihnout a složit podle návodu.

17

pátek 8. 8. 2025

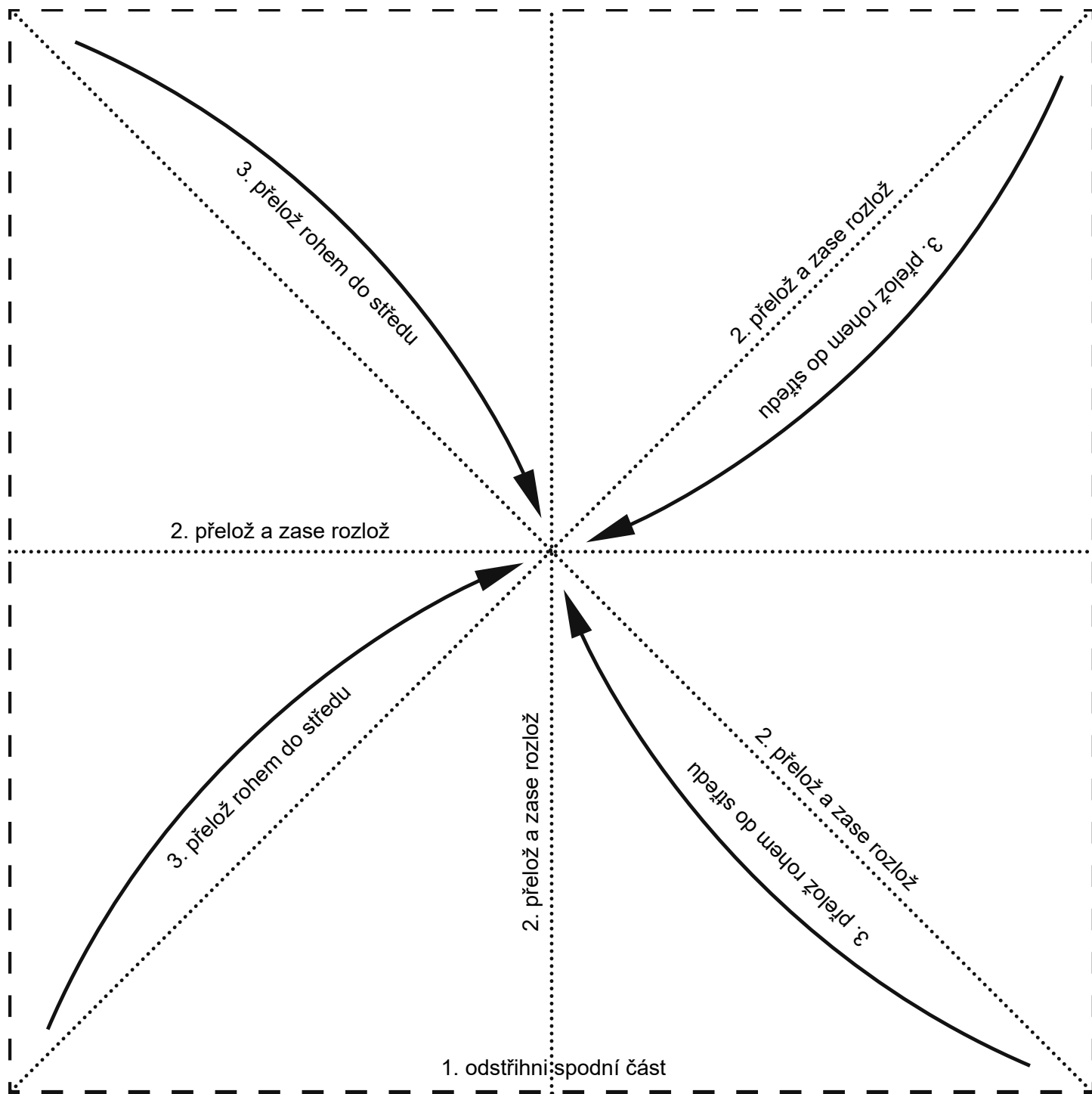
Pozn.: Pro určení správného způsobu užití se poraďte s okolím.
V případě zasažení očí kontaktujte redakci.

CDS NÁCHOD

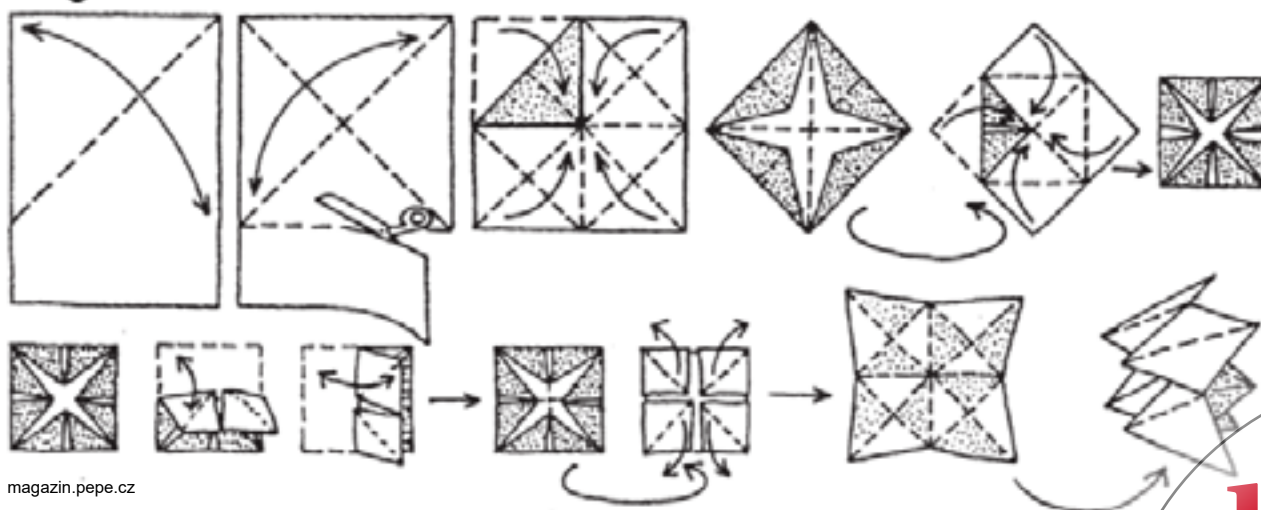
ALPRIM

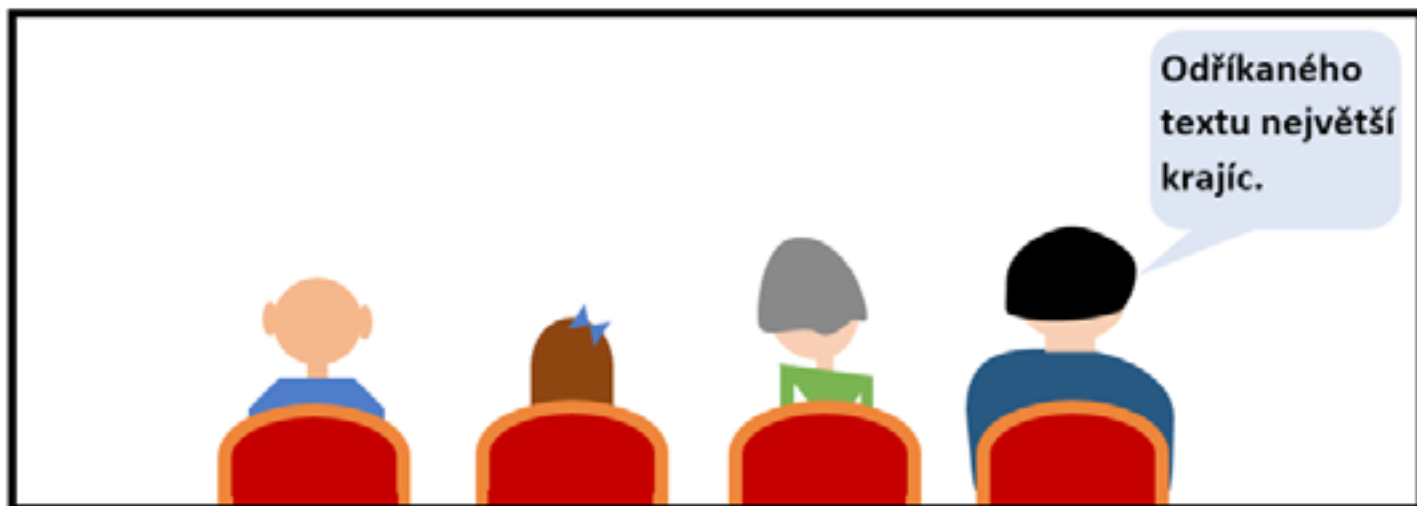
MNE®

AMETEK®

4. skládej dle návodu níže

STÍNOVÝ CLUB #007

Syndrom jitřenky

Jsem dalek toho si jakkoliv stěžovat na to, jaké to máme v redakci těžké: je to práce, kterou děláme více či méně dobrovolně, tudíž pravděpodobně i rádi, a rozhodně tu máme skvělou partu a děláme si to takzvaně hezky. Jenom ten společenský festivalový život je zkrátka a dobře jinde, a letos to pocítujeme zvlášť palčivě.

Byli jsme z předchozích let zvyklí, že když mezi jednou a druhou hodinou ranní dorazíme do Tritonu, najdeme již jen rozvaliny našeho obvyklého kamarádstva, a tak si zpravidla jen vypijeme skleničku vína (či v mém případě jedno nealko pivo) a rozejdeme se do svých festivalových domovů. Letos vzhledem k panujícím mrazíkům naše kamarádstvo už do toho Tritonu ani moc nechodí (oni totiž taky, co si budeme povídat, nemládnu), ale i třeba v takové Stovce nastává pravidelně s naším zjevením pozoruhodný efekt: sotvaže vejdemo, během deseti minut prořídne osazenstvo o dobrou polovinu. Začal jsem mít podezření, že jsme byli stíženi syndromem jitřenky. Vejde-li redakce, začíná být podezřele pozdě – a je třeba jít spát.

Milé a milí, snažně vás prosíme: noste hodinky a neřídte se našimi příchody. Někdy to číslo doděláme i dřív a rádi bychom si s vámi třeba popovídali. Nebo zůstaňte do neděle: my tu v sobotu večer budeme a rádi bychom po tom týdnu viděli i jiné lidi, než jsme my sami. Samozřejmě: je trochu protivné, že když nám něco řeknete, začneme hned rozebírat, jestli to byl spíše poměr vylučovací, nebo poměr slučovací, a že ve vašich postojích hned začneme hodnotit správnost kurzívy. Mluvit s jinými lidmi pro nás není snadné, ale chceme na sobě pracovat. Dejte nám tu šanci.

Michal Zahálka

PS: Je ještě jeden důvod, proč zůstat do neděle (nebo aspoň do sobotního pozdního večera) – hrajou se fakt skvělá divadla (třeba *Básník* je pro mě jeden z velkých divadelních zážitků za dlouhou dobu), která si zaslouží i skvělá publika, tedy vás. Tak tu s námi zůstaňte, povídat si s námi nemusíte.

Z FESTIVALOVÉ POŠTY

Tentokrát ze schránky Lenky Lázňovské a Karla Tomase

Milá Lenko a Karle,

jsem již v pořádku doma a celý den jsem strávil odpovídáním na e-maily pro AITA/IATA!

Moc vám děkuji za pozvání do Hronova a za příležitost podpořit festival v mých posledních týdnech ve funkci prezidenta AITA/IATA.

Víte, že role prezidenta vyžaduje, aby člověk říkal správné věci ve správný čas a vždy našel něco pozitivního, co říct, i když situace nemusí být zrovna příznivá. Je skvělé, že mohu říci, že jsem na hronovském festivalu zažil vždy jen pozitivní věci a že šířit tuto zprávu bylo vždy snadné. Hronovský festival naprosto miluji – vždy se zde hraje kvalitní divadlo, které rozšiřuje obzory, stimuluje představivost a zpochybňuje naše představy o divadle. Sláva Hronovu!

Na festival do Hronova se vrátím jako soukromá osoba a bude mi potěšením podporovat festival v budoucnu jako člen publika, bez odznaku prezidenta.

S láskou a poděkováním vám oběma za tuto zkušenost.

Aled Rhys-Jones
Prezident

Mezinárodní asociace amatérského divadla (AITA/IATA)

Win-vin

Přeživší viníci a vinice, zatímco na jihomoravském venkově bují vinařské stezky, v historických centrech měst rostou jako houby po dešti muzea tortury. V Hronově mazaně sloučili obě do jedné atrakce. Pouť za slušným červeným je slušná kalvárie. Večerka na rohu náměstí je jedno z jejich zastavení a vězte, že na toto baroko nemá sochu.

Modrý portugal, suchý, Potraviny na rohu náměstí, 1 l za 59 Kč

Barva: Jasný rumělec, jako nos lidí brunátných chlusem, kteří už chytají fialový nádech.

Vůně: První přivonění bylo zřetelně kovové, v druhém jsme identifikovali pryžovou hadici na slunci, ve třetím nahnílou pivoňku a po čtvrtém jsme založili punkovou kapelu Chromá nozdra – remortal.

Chuť: Vodové, prázdné a řezavě kyselé.

Párování: Ideálně podávejte k ránu lopatou. Víno se slušným uplatněním v gastronomii. Pokud ho zredukujete na půlku, zjemníte sodou a vápnem a protáhnete přes živočišné uhlí, můžete s ním relativně bezpečně čistit odpady v gastroprovozech.

Verdikt: Nápoj, který zocelí. V tomhle někdo cítil rodinné stříbro. Pokud máte žízeň, že byste pili hřebíky, máte ideální test. Není to víno, ale zkapalněná bitva u Kresčaku. Decí se stojí necelých 6 Kč, ale po započtení léčebných výloh je to pořádně luxusní pití.

Jan Duchek

Listárna

Ondřej Vosmík vzkazuje Janu Duchkovi:
„Blbost je jen stav mysli.“

19

pátek 8. 8. 2025

Pátek 8. 8. 2025

HLAVNÍ PROGRAM

14:00–16:00 (B, D)

Malý sál Jiráskova divadla

PC – Problémový club

16:15 (B) a 20:45 (A)

Jiráskovo divadlo 55´

MonAmour, Mnich

Modelka XXL

14:00 (A) a 18:00 (B)

Sál Josefa Čapka 60´

V. A. D. Kladno

Vadí nevadí

16:15

Sál Josefa Čapka 45´

Nekroflík, Praha

Parazit-ty

13:30 a 18:00 (A) a 20:15 (B)

Sokolovna 90´(P)

Blok – Mladá scéna a Šrámkův Písek

Divadlo Vydýcháno, ZUŠ Liberec

Ostro:Vy

Páteční hoši, ZUŠ Louny

O čem v letu ptáci sní

Dítě v ohni/Rock and Olive Oil,

ZUŠ F. L. Gassmanna, Most

V mojim cukru

15:30 (A) a 19:00 a 22:00 (B)

Zimní stadion 120´(P)

Blok – Šrámkův Písek a Wolkrův Prostějov

Poslední nakonec, Sobotka

My se deme mejt

Teátr Vaštar, Nezdice na Šumavě

Quijote, Quijote, Quijote!

22:00–00:00

Malý sál Jiráskova divadla

DK – Diskuzní klub

DOPROVODNÝ PROGRAM

15:00–15:45

park A. Jiráska – velká stage

DAMÚZA, Praha

O princezně Jenově / pohádka

16:00–16:45

park A. Jiráska – malá stage

Divadlo jednoho Edy

Zlatovláska / loutková pohádka

16:45–17:45

park A. Jiráska – malá stage

koncert – autorská hudba

Kočovné divadlo Ad Hoc

18:00–19:00

park A. Jiráska – velká stage

koncert – rock

Malý kařata

19:00–20:00

park A. Jiráska – malá stage

improvizační představení

Imjoy & Apokalypsa

20:15–21:15

park A. Jiráska – velká stage

koncert – pop-rock

PATEJDL TRIBUTE

21:30–22:30

park A. Jiráska – malá stage

koncert – autorská tvorba

Peaches Shoease

23:00–00:00

park A. Jiráska – velká stage

koncert – multižánr

Tlupa Tlap

Úsměv máš stejný

A oči taky

Nevadí, že už to bylo spoustu let

Na nebi táhnou furt stejný mraky

A z Tritonu hulákají Paralet

Úsměv máš stejný

A oči taky

I když už se ostatní svět přeskládal

Já si tak hledím ven na oblohu

V duši budu připosteská dál

Úsměv máš stejný

A oči taky

Skoro nic se tady vlastně neděje

Jen melou mlejny Odjíždí vlaky

Já si hýčkám malej kousek naděje

Eva Blondýna Suková

Host do PC...

... Bůh do PC, to ví už úplně každý*á. A každá*ý taky zná dnešní hostku, jelikož coby lektorka semináře s námi pobývá od začátku letošního ročníku. Stálou osadu lektorstva Problémového klubu – tedy Miriam Kičiňovou, Reného Levinského, Petra Michálka a Alenu Zemančíkovou – dnes doplní Kateřina Letáková, režisérka, dramaturgyně a autorka. Absolventka DAMU v oboru činoherní režie pod vedením Jana Nebeského a prof. Darii Ullrichové nejprve vystudovala kulturní management a divadelní vědu na Masarykově univerzitě v Brně. Režijně spolupracovala s divadly CED Brno, Činoherním klubem, Západočeským divadlem, Divadlem Letí, Východočeským divadlem, Jihočeským divadlem či Dejvickým divadlem, kde je zároveň od září 2023 součástí uměleckého vedení jako dramaturgyně. Miluje příběhy a možná proto dělá divadlo.

Celá výše jmenovaná pětice se na vás těší dnes od 14 hodin v malém sále Jiráskova divadla.

Semináře – setkání a sdílení

sobota 10:00–11:00 Otevřená hodina semináře DO (Myšárna) – vstup možný i průběžně

sobota 11:00–12:30 Setkání seminářů a prezentace (Jiráskovo divadlo, start před divadlem) –

OV, REPRO, SOCKY, HATE, DDT, HJ, HAD, HI, POP

Zpravodaj 95. Jiráskova Hronova 2025

Vydává organizační štáb.

Redakce: Michal Zahálka (šéfredaktor), Jan Duchek, Milan Hábl, Radmila Hrdinová, Ivo Kristián Kubák, Lukáš Křížek, Kateřina Prášilová, Jana Soprová, Honza Švácha (redakce), Ivo Mičkal (foto), Michal Drtina (grafika a zlom).

Jazyková korektura se uctivě vyhnula slovenštině.

Stránky festivalu: www.jiraskuvhronov.eu **E-mail:** JH-zpravodaj@gmail.com